

Sygn. akt VII Ka 967/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Józefowska

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Błachowicz - Dróżdź

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2016r.

sprawy **J. G. s. K. i E., ur. (...) w M.**

obwinionego o czyn z art. 86§1 kw w zw. z art. 3 prd

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Myszkowie

z dnia 14 września 2016 r. , sygn. akt II W 124/16

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego J. G. na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II Instancje w kwocie 30 /trzydzieści/ złotych i 50 /pięćdziesiąt/ złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt VII Ka 967/16

UZASADNIENIE

J. G. został obwiniony o to, że:

W dniu 22 grudnia 2015r. około godziny 18.00 na ul. (...) w M. woj. (...), na terenie parkingu sklepu (...) prawidłowo oznakowanego znakami D-52 „strefa ruchu”, kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) na skutek niezachowania szczególnych środków ostrożności podczas wyjeżdżania z miejsca parkingowego po wcześniejszym wjechaniu na to miejsce najechał na prawidłowo zaparkowany pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), po czym oddalił się z miejsca zdarzenia. Swoim zachowaniem stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz powstanie uszkodzeń w samochodzie marki O. na szkodę p. D. S., tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 Ustawy PRD.

Sąd Rejonowy w Myszkowie wyrokiem z dnia 14 września 2016 r. wydanym w sprawie II W 124/16:

1. Uznał obwinionego J. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300,00 /trzysta/ złotych;
2. Na podstawie art. U 8 § 1, 3 i 4 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. (Dz.U.01.118.1269) w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia obciążył obwinionego J. G. kwotą 675.46 zł /sześćset siedemdziesiąt pięć złotych i czterdzieści sześć groszy/ złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kosztów uzyskania opinii biegłego a na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt. 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z

późniejszymi zmianami w zw. z art. 617 kpk i z art. 119 kkpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 30,00 /trzydzieści/ złotych.

Wyrok został zaskarżony w całości przez obwinionego, który podniósł, że w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów powinien zostać uniewinniony od zarzucanego mu czynu. W związku z powyższym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez obwinionego J. G. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Dokonana przez Sąd Okręgowy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdziła w sposób kategoriyczny ustalenia Sądu I instancji, a w konsekwencji doprowadziła do utrzymania w mocy wszystkich rozstrzygnięć zaskarżonego wyroku.

Przechodząc do analizy treści złożonego środka odwoławczego w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że jedyny zarzut apelacji sprowadza się do wykazania, że Sąd I instancji w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego bezpodstawnie przyjął, że J. G. dopuścił się popełnienia czynu z art. 86 § 1 kw.

W związku z tym już na wstępie należało zaznaczyć, że Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego kierując się dyrektywami wskazanymi w art. 4 i 7 k.p.k. Ocena ta jest obiektywna, logiczna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz mieści się w granicach swobody Sądu, lecz nie można jej przypisać cech dowolności. Sąd Rejonowy zgromadził pełny materiał dowodowy, przeprowadził wszystkie niezbędne dowody, a podstawą wyroku zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. W niniejszej sprawie nie zaistniały również tego rodzaju wątpliwości, które należałoby rozstrzygać w myśl art. 5 § 2 k.p.k. Dogłębna, wszechstronna i całościowa analiza całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego w sposób jednoznaczny potwierdza prawidłowość dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń. Swoje stanowisko Sąd Rejonowy w sposób przekonujący uzasadnił zgodnie z wymogami opisanymi w art. 424 k.p.k., zatem brak było podstaw do wzruszenia rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Sąd Rejonowy dysponując kompletnie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, dokonał na jego podstawie trafnych ustaleń faktycznych, które odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzenia. Zgromadzone i ocenione dowody w postaci zeznań złożonych przez świadków w osobach D. S., P. M., O. K., opinii biegłego sądowego W. S. oraz pozostałej dokumentacji bez żadnych wątpliwości wykazały, że obwiniony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu z art. 86 § 1 k.w. W tym miejscu należy zauważyć, że podstawą ustaleń faktycznych stały się w przeważającej części zeznania P. M. które są konsekwentne, spójne a ich wymowa jednoznaczna. Świadek precyzyjnie opisał przebieg zdarzenia z udziałem obwinionego w dniu 22 grudnia 2015 roku. Jej relacja jest szczegółowa albowiem kobieta siedziała na miejscu pasażera w pojeździe F. (...) należącym do O. K. i dokładnie widziała jak na miejsce parkingowe koło pojazdu, w którym przebywała, wjeżdża samochód prowadzony przez obwinionego. Następnie zauważyła, jak wjeżdżając, J. G. uszkodził drzwi lewe przednie pojazdu O. (...) należącego do D. S., która w tym czasie przebywała na zakupach w markecie (...). Po wykonaniu tego manewru obwiniony wycofał pojazd aby podjąć drugą próbę wjazdu na miejsce parkingowe tym razem nie powodując żadnych szkód i poszedł do marketu. Po około 10 minutach wrócił do pojazdu i odjechał. Zeznania świadka P. M. korelują z zeznaniami D. S., O. K. oraz treścią opinii biegłego sądowego, który po przeprowadzeniu analizy uszkodzeń pojazdu obwinionego oraz pokrzywdzonej stwierdził, że nie można wykluczyć, że uszkodzenia samochodu O. (...) nr rej. (...) powstały wskutek kolizji z samochodem S. (...) nr rej. (...), w przedstawionych okolicznościach zdarzenia. Przy czym biegły zaznaczył, że na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wniosku tego nie można bardziej sprecyzować. Zeznania wszystkich świadków zasadnie zostały uznane przez Sąd Pierwszej Instancji za wiarygodne, albowiem są one logiczne, spójne, konsekwentne i wzajemnie ze sobą korespondują. W tym miejscu należy podkreślić, że P. M. nie miała żadnego interesu aby składać zeznania obciążające obwinionego. Przymiot rzetelności należy również przypisać opinii sporządzonej przez biegłego albowiem jest rzeczowa i znalazła odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w precyzyjny sposób wskazał, dlaczego uznał za

wiarygodne zeznania wyżej wskazanych świadków, w jakim zakresie i jakim kierował się przesłankami. Sąd Okręgowy nie dostrzega żadnych nieprawidłowości w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie, zaś zarzut apelacyjny ma charakter wyłącznie polemiczny i jest bardzo ogólny. Tym samym trudno było dokonać jego szczegółowej analizy.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie pozostawia żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy obwinionego albowiem ma wymowę jednoznacznie go obciążającą. Odosobnione są tylko wyjaśnienia samego J. G. oraz zeznania świadka K. G., który jest ojcem obwinionego. Składając zeznania K. G. wskazał, że nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Jak wynika z jego relacji obwiniony przekazał mu, że jest niewinny, więc ojciec postanowił w toku procesu sądowego bronić niewinności swojego syna, zarzucając P. M. składanie fałszywych zeznań. Z tego względu relacja K. G. co do czynu zarzucanego obwinionemu słusznie nie mogła być uznana za rzetelną. Podchodząc z dużą ostrożnością do wyjaśnień złożonych przez obwinionego Sąd trafnie uznał, że nie polegają one prawdzie albowiem relacja przez niego przedstawiona jest całkowicie odosobniona od ustaleń płynących z prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego. Obwiniony przyznał jedynie, że w dniu zdarzenia dwukrotnie poruszał się pojazdem marki S. (...) w rejonie marketu (...). Jednak stanowczo zaprzeczył aby uszkodził jakikolwiek samochód. Pomimo odmiennych twierdzeń skarżącego trafnie przyjął Sąd Rejonowy, że w sprawie nie ma praktycznie żadnych dowodów świadczących o braku sprawstwa i winy oskarżonego. Zeznania świadka K. G., który nieudolnie próbował sprzyjać wersji prezentowanej przez obwinionego nie ostały się bowiem krytyce. Słusznie Sąd M. uznał wyjaśnienia oskarżonego za całkowicie sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że J. G. dopuścił się popełnienia czynu z art. 86 § 1 k.w. Ustalenia Sądu Pierwszej Instancji wbrew zarzutowi skarżącego w powyższym zakresie zasługują na uznanie.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie mógł zostać uwzględniony wniosek obrońcy obwinionego o dopuszczenie dowodu z prywatnej opinii biegłego, albowiem opinia prywatna nie ma statusu dowodu w konkretnej sprawie. Koniecznym warunkiem uznania ustnej lub pisemnej wypowiedzi określonej osoby za „opinię biegłego” jest poprzedzenie jej postanowieniem organu procesowego o zasięgnięciu opinii tej osoby jako biegłego (art. 193 i 194 kpk). Postanowienie to kreuje określoną osobę biegłym i z tą chwilą staje się ona uczestnikiem postępowania, zaś jej wypowiedzi zyskują walor czynności procesowych. W orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że skoro tzw. „opinia prywatna” (inaczej: opinia pozaprocesowa) nie została sporządzona przez uczestnika postępowania i nie była czynnością procesową, to nie może następnie stanowić dowodu.

W następnej kolejności należało odnieść się do wymierzonej obwinionemu kary grzywny w kwocie 300 złotych. Zdaniem Sądu Okręgowego przyjęty przez Sąd Rejonowy wymiar kary grzywny jest adekwatny do stopnia winy J. G. i społecznej szkodliwości czynu jakiego się dopuścił. Wysokość wymierzonej grzywny uwzględnia również możliwości zarobkowe obwinionego oraz jego warunki osobiste i rodzinne. Należy też wskazać, że w sprawie nie zaistniały żadne przesłanki wyłączające lub zmniejszające stopień jego winy. Zdaniem Sądu Odwoławczego obwiniony jako osoba dorosła powinien znać obowiązujące przepisy prawa, w tym przepisy dotyczące ruchu drogowego. Pomimo, że wiedział, że uszkodził pojazd pokrzywdzonej nie podjął żadnych czynności celem ustalenia jej danych osobowych co bezspornie znajdowało się w zasięgu jego możliwości.

Podstawą prawną orzeczenia Sądu Okręgowego były przepisy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 kpw.

Na podstawie art. 618 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 kpw oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 27, poz. 152) zasądzono od obwinionego J. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciążono go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych.